

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. гр. Хасково, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Геновева Р. Стойчева
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20245640200010 по описа за 2024 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от И. Д. С. от град Хасково срещу Наказателно
постановление № 23-1253-000594 от 15.05.2023 г. на Началник Сектор „Пътна
полиция“ при ОД на МВР - Хасково, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, вр.
чл. 174, ал. 3, предл. 2 - ро от Закона за движението по пътищата, на
жалбоподателя са наложени административни наказания „глоба“ в размер на
2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за
нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В подадената жалба се релевират
оплаквания за незаконосъобразност на атакуваното с нея наказателно
постановление, като се излагат подробни съображения за осъществената
фактическа обстановка и формираните опасения на жалбоподателя за
преднамереност на органите на МВР, както и за анонсираните случаи на
недостовърни тестове за употреба на наркотични и/или упойващи вещества.
Моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното наказателно

постановление.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Чрез упълномощения по делото процесуален представител – адв. Д. С. заявява, че поддържа жалбата и в хода по същество развива конкретни съображения за нейната основателност и в подкрепа на искането за отмяна на санкционния акт.

Административнонаказващият орган – Началник Сектор „ПП“ при ОД на МВР - Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител по делото. В съпроводителното писмо заявява становище по жалбата и моли изложените в нея оплаквания да не бъдат взети предвид и да бъде оставена без уважение. При условията на евентуалност, възразява за прекомерност на разносните, в случай че такива се претендират в размер на установения в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размер на адвокатските възнаграждения.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

На 30.04.2023 г., свидетелите С. Т. Т. и Д. Д. Г., двамата на длъжност „****“ в РУ на МВР - Хасково били на работа, като в около 19:40 часа при изпълнение на служебните си задължения забелязали движение на лек автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ****, както и че зад волана бил жалбоподателят И. Д. С. от град Хасково, който извършвал дейността по управление на моторното превозно средство. В изпълнение на служебните си задължения, свидетелите С. Т. Т. и Д. Д. Г., със служебен автомобил на ОД на МВР – Хасково, след подаден звуков и светлинен сигнал, спрели за проверка превозното средство, движещо се по бул. „Освобождение“, в град Хасково в района на кръстовището с ул. „Строител“ в посока изхода на град Хасково. В хода на проверката установили, че превозното средство е регистрирано като собственост на И. Д. С., а след справка с ОДЧ, органите на МВР, установили, че същият бил засичан да управлява МПС в нарушение на правилата за

движение по пътищата, в това число и че имал дейтелност във връзка с употребата на наркотични вещества. След като преценили наличието на основание, било поискано от свидетелите С. Т. Т. и Д. Д. Г. чрез ОДЧ съдействие от Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Хасково, за да бъде тестван жалбоподателят И. Д. С., като водач на превозното средство, за употреба на алкохол или наркотични и/или упойващи вещества. Наложило се за целта, водачът на спряното за проверка моторно превозно средство да бъде съпроводен в сградата на РУ на МВР – Хасково за извършване на проверката. След като пристигнали в сградата на РУ на МВР - Хасково и посочили жалбоподателя И. Д. С. като водач на лек автомобил марка , свид. А. К. А., на длъжност „*****“ в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Хасково го приканил да бъде тестван с техническо средство - Дрегер Дръг Тест 5000 с номер ARJM – 0048 за употреба на наркотични вещества или техни аналози, но И. Д. С., отказал да даде проба с техническо средство, за което се консултирал преди това с брат си – свид. Р. Д. С. и въпреки разясненията на последния за възможните последици от отказа, такъв бил направен и обективиран от жалбоподателя пред контролните органи от състава на МВР. С оглед констатациите в хода на проверката, на същата дата – 30.04.2023 г., срещу жалбоподателя, в негово присъствие, бил съставен от свид. А. К. А., Акт за установяване на административно нарушение, серия GA, № 884996 за нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят подписал съставения и предявен акт за установяване на административно нарушение, а в съответната графа за възражения било посочено, че няма такива, а на същата дата получил екземпляр от него, според отразеното в приложената разписка. В хода на проверката междуременно, бил издаден талон за медицинско изследване № 110561 жалбоподателят да се яви в Спешно отделение при МБАЛ – Хасково, но в съответното време, същият е отразено, че не се е явил да даде кръвна проба или урина за медицинско и химическо изследване.

Възражения срещу съставения АУАН са постъпили допълнително в рамките на законоустановения срок от съставянето му и връчване на екземпляр, в които се сочи, че действително на твърдяната дата, жалбоподателят И. Д. С. присъствал на презентация на лекарствени продукти в хотел „*****“ в град Хасково и трябвало да откара с процесния лек автомобил негов близък родственик до дома му, като по пътя забелязал, че

бил следен от патрулен автомобил на МВР, но не очаквал да бъде спиран за проверка, тъй като не бил нарушавал правилата за движение, а след спирането му, контролните органи били изразили преднамереност и увереност, че управлявал моторното превозно средство след употреба на наркотични вещества, което на фона на обществените обсъждания на случаи на фалшиво положителни резултати на тестове за употреба на наркотични вещества с техническо средство, му дало основание да се съмнява и да откаже да бъде извършвано тестване, но на следващия ден самостоятелно дал проба от урина, като видно от приложения Протокол с резултати от изследвания на СМДЛ „****“ с дата на регистрация 02.05.2023 г., резултатите за употреба на наркотични вещества от изброените видове е негативен.

При издаване на наказателното постановление, административнонаказващият орган възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка и след като приел подаденото възражение за неоснователно, на основание цитираната разпоредба наложил процесните административни наказания съответно „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП, както кумулативно предвиденото наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, като конкретизирал, че не била взета кръвна проба и санкцията се налага за отказа на водача да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство, описано в съставения АУАН.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и от показанията на разпитаните в хода на делото свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите С. Т. Т., Д. Д. Г. и А. К. А. относно обстоятелствата, изложени в АУАН, свързани с извършване на процесната проверка и с поведението на жалбоподателя И. Д. С. след спирането на моторното превозно средство, а по отношение на свид. А. К. А., и относно действията му по приканване на посочения като водач на спряното МПС жалбоподател И. Д. С. да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози и отказа за това. Всъщност, относно фактите не се възражава от страна на жалбоподателя, не е спорен момент и този, свързан с акта на управление от него на процесната дата на спряното за проверка моторно превозно средство, поради което не се

налага по – задълбоченото коментиране на гласните доказателства откъм достоверност. Включително и съдържащите се в показанията на свид. Р. Д. С., който обективно пресъздава известните му по случая факти и изложеното от него, въпреки близката му родствена връзка със страна в процеса не е опровергано и се приема от съда като съответно на обективната истина.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата, водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Следователно, деянието, за което на жалбоподателя са наложени административни наказания е обявено от закона за наказуемо.

При съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление съдът не констатира процесуални нарушения от категорията на съществените, които да налагат отмяна на санкционния акт на процесуално основание. Съставеният акт за установяване на административно нарушение формално отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН, не са допуснати нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка със съставянето, предявяването и връчването му лично на жалбоподателя. На същия е осигурена възможност да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения по него, от която не се е възползвал, като възраженията за накърняване правото на защита изложени в жалбата следва да се възприемат за изцяло неоснователни.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, спазена е формата и редът за издаването му, а по съдържанието си отговаря на изискванията на чл.

57 от ЗАНН, установяваща изискуемите реквизити, като ясно е дефинирано и за коя от проявните форми на съставомерна дейтелност по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административното наказание, а именно за описаната в съставения акт за установяване на административно нарушение, с който жалбоподателят е привлечен към административнонаказателна отговорност.

От материалноправна страна, обстоятелствата, изложени в акта и наказателното постановление, проверени от съда с допустими по закон доказателствени средства, се установяват по недвусмислен и категоричен начин, не само относно факта на движение на процесното моторно превозно средство, при спирането му за проверка от органите на МВР, но и най – вече за това, че водач на същото в този момент е бил жалбоподателят И. Д. С., като изводите на контролните органи от състава на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Хасково и на органите на РУ на МВР - Хасково намират необходимата опора в приобщените доказателствени източници, подложени на съответния анализ за достоверност по – горе, който не е необходимо да бъде повтарян и на това място. Всъщност относно този факт с основно значение, не се и спори от страна на жалбоподателя.

След като, въз основа на анализа на доказателствените източници, бе потвърдено качеството на жалбоподателя водач на моторно превозно средство, се решава основният въпрос за авторството на нарушението, описано в наказателното постановление, предмет на обжалване. Така също, че той се явява годен субект на административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В тази връзка, установено е по отношение на жалбоподателя съответното фактическо качество на водач, съобразно дадената легална дефиниция на това понятие по т. 25 на Пар. 6 от ДР на ЗДвП, а в това качество именно е било необходимо, след като е надлежно поканен да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози с техническо средство от оправомощен орган, той да изпълни това си задължение, чийто адресат се явява. Отказът му се явява съставомерен именно по предложения текст от закона, по който е квалифицирано и реализирана отговорността за деянието, описано в НП. Оттам се потвърждава и извода на съда за съответствието на дейността по реализиране на административнонаказателна отговорност по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движението по пътищата с доказателствата по делото и материалния закон. Установените по делото факти, въз основа на годни доказателства и техният

детайлен анализ не оставят съмнение, че всички елементи от обективна страна на извършеното нарушение са безпротиворечиво и категорично установени.

От субективна страна, нарушителят е действал виновно, но са отправени твърдения за наличие на обстоятелства, които да водят до извод, различен от възприетия по изложените съображения, които възражения са възприети обаче от съда като неоснователни, опирайки се на всички относими доказателства, давайки преди това отговор на кои от тях и по какви съображения дава вяра и кои не кредитира с доверие.

Формираното у жалбоподателя недоверие относно потенциалната недостоверност на теста с техническо средство за употреба на наркотични вещества, включително и вследствие публикации и репортажи в национални и местни медии не намира конкретно фактическо основание, а е базирано на лично субективно отношение, което не променя пък субективното му отношение към извършеното и самото деяние, след като, въпреки, че е бил наясно, при положение, че дори в неформален разговор с брат си – свид. Р. Д. С. са му били допълнително разяснени неблагоприятните последици от отказа, той е потвърдил своята нагласа да не бъде тестван с техническо средство, а отказът е бил обективиран пред контролните органи при надлежно отправена и по съответния ред покана за тест. Това поведение е без съмнение съставомерно, като възможно друг би бил изводът, ако все пак жалбоподателят бе изпълнил даденото му предписание за химико – токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, в указаното време и при спазване на разписаните в закона ред и процедура, а не чрез извънсъдебен и различен от предвидения ред в изследване, направено няколко дни по – късно и без удостоверяване на самоличността на жалбоподателя и верифициране на пробата. Или, казано по друг начин, не са налице факти и обстоятелства, изключващи съставомерността от обективна страна, нито умисъла при формиране на отказа от страна на жалбоподателя, поради което обосновано и в съответствие с материалния закон е ангажирана отговорността му.

На следващо място, по отношение вида и размера на наложеното наказание, по чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП, законодателят, не е предвидил възможност за преценка у наказващия орган, с оглед начина на формулиране

на санкцията в цитираната норма, като същата в случая е правилно приложена в рамките на установените факти, след като е съобразено, че жалбоподателят притежава издадено на негово име валидно свидетелство за управление на МПС, тоест същият е правоспособен водач на моторно превозно средство и поради това, може и следва да бъде лишен от право. Следователно, обосновано е наложено кумулативно предвиденото, наред с глобата, административно наказание лишаване от право да управлява МПС в предвидения от закона размер, а именно за срок от 24 месеца, като материалният закон е спазен изцяло и в този аспект от дейността на наказващия орган.

В обобщение, по изложените по – горе съображения, подадената жалба се явява неоснователна, поради което атакуваното с нея наказателно постановление, като правилно и законосъобразно е необходимо потвърдено от съда.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-1253-000594 от 15.05.2023 г. на Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

/п/ не се чете.

Съдия при Районен съд – Хасково: Вярно с оригинала!

Секретар: Г.С.